

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/55/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125203610
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8125203610.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom Nám. T.G.Masaryka 2392/17, 69 002 Břeclav, IČO: 04 355 211 právne zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Majerníkova 3/A, 84 105 Bratislava, IČO: 42 185 190 proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXXX/XX, XXX XX D., o zaplatenie sumy 100 Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou došlou súdu dňa 13.05.2025 sa žalobca domáhal na žalovanej zaplatenia sumy 100 € s prísl.
1.1. Žalobca v žalobe uviedol nasledujúce:

„Žalobca je právnická osoba, žalovaný je fyzická osoba. Žalobca podáva v zmysle Smlouvy o zápůjčce č. XXXXXX návrh na vydanie platobného rozkazu. Žalovaný sa prostredníctvom webovskej stránky E. registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 100 EUR. Pri registrácii uviedol svoje údaje: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXXX/XX, XXXXX D.

D. registrácii a odoslaním žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so Smlouvou o zápůjčce, ako aj všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, a zároveň potvrdil, že údaje ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytol sú pravdivé a úplné.

Na základe Smlouvy o zápůjčce č. XXXXXX zo dňa 18.05.2022 uzatvorenej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákonník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotřebitelském úveru v znení neskorších predpisov žalobca, ako veriteľ, poskytol žalovanému, ako dlžníkovi, úver vo výške 100 EUR, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 28 EUR, t.j. zaplatiť celkovú čiastku vo výške 128 EUR, a to do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru. V zmysle Smlouvy o zápůjčce č. 628920 sú celkové náklady spojené s úverom tvorené výlučne odplatou, čo predstavuje sumu vo výške 28 EUR.

Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle uzatvorenej Smlouvy o zápůjčce, stal sa jeho dlh splatným, a to dňom 15.06.2022.

2. Žalovaná sa k žalobe nevyjadrila.

3. V predmetnej veci vystupuje ako žalobca osoba so sídlom mimo územia Slovenskej republiky a žalovaný ako osoba s bydliskom na území Slovenskej republiky, a teda ide o spor s medzinárodným prvkom. Bolo preto nevyhnutné vo veci aplikovať nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ)

č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len ako „nariadenie Brusel I“).

3.1. Prejednávaná vec je vecou spotrebiteľskou, pričom podľa Čl. 18 ods.2 - Druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.

3.2. Právomoc súdov SR tak bola daná.

4. Žalobca uviedol, že zmluva, ktorá je predmetom konania sa riadi právnym poriadkom Českej republiky.

4.1. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že sporové strany prostredníctvom internetovej stránky prevádzkovej žalobcom uzavreli dňa 18.05.2022 smluvu o úvere č. 628920, na základe, ktorej poskytol žalobca žalovane úver vo výške 100,00 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s poplatkom 28 € do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru, t.j. termín splatnosti 15.06.2022. V predmetnej zmluve je uvedené, že sa uzatvára podľa zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákoník a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere. Súčasťou zmluvy sú aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré obsahujú ustanovenie o voľbe práva v bode 04, podľa ktorého sa na úpravu vzťahov neupravených zmluvou ani všeobecnými podmienkami použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky.

4.2. Podľa článku 6 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (ďalej len „Nariadenie Rím I), bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ: a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 Rím I, bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.

4.3. Príslušné ustanovenia nariadenia Rím I, nezakazujú voľbu práva ani v spotrebiteľských sporoch, avšak voľbou práva nemôžu zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytuje právny poriadok krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. Uvedená voľba nenapĺňa znaky voľby práva podľa článku 3 ods. 1 nariadenia Rím I, pretože nebola urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy a ani okolnosti prípadu nenasvedčujú, že medzi stranami prišlo k voľbe práva. Dohoda o voľbe práva bola obsiahnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok. K takejto forme voľby práva sa vo svojom rozhodnutí vyjadril aj Súdny dvor Európskej únie v rozsudku z 28.7.2016 vo veci C-191/15 Vereinfür Konsumenteninformation proti Amazon EU Sàrl. Podľa uvedeného rozhodnutia, článok 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5.apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka spadajúca do všeobecných obchodných podmienok podnikateľa, ktorá nebola individuálne dohodnutá a podľa ktorej sa na zmluvu uzatvorenú prostredníctvom elektronického obchodu so spotrebiteľom vzťahuje právo členského štátu, v ktorom má tento podnikateľ sídlo, je nekalá ak uvedie tohto spotrebiteľa do omylu tým, že vytvorí dojem, že na zmluvu sa vzťahuje iba právo tohto členského štátu, a neinformuje ho o tom, že na základe článku 6 ods. 2 nariadenia č. 593/2008 má takisto k dispozícii ochranu, ktorú mu zaručujú imperatívne normy právneho poriadku, ktorý by sa uplatnil, keby neexistovala táto podmienka, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu vzhľadom na všetky relevantné okolnosti. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že voľba českého práva zakotvená v bode 04 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (čo už bolo aj právoplatne judikované), pretože ide o ustanovenie, ktoré nebolo individuálne dojednané, keďže žalovaný ako spotrebiteľ, nemal možnosť ovplyvniť uvedenú voľbu práva.

4.4. Úvodnú časť zmluvy, podľa ktorej sa zmluva o úvere uzatvára podľa zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákoník a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere, súd prvej inštancie nepovažoval za účinnú dohodu zmluvných strán o voľbe rozhodného práva. Ide len o konštatovanie, a nie ustanovenie, ktoré by bolo výsledkom zmluvného vyjednávania. Jedná sa o formulárovú zmluvu, a teda je zřejmé, že žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť zasiahnuť do znenia tejto zmluvy, pričom žalobca nepreukázal, do akej miery žalovaný znenie zmluvy, okrem výšky úveru, ovplyvnil.

4.5. Zmienka o použití rozhodného práva – práva Českej republiky sa ďalej nachádza v bode 04. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Podľa súdu prvej inštancie nebolo možné vychádzať zo všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré majú mať iba vysvetľujúci, technický charakter k skutočnostiam uvedeným v zmluve. Žalovaný ich podpísal a potvrdil, že sa oboznámil v dostatočnom

predstihu s ich obsahom, že im porozumel a konštatovanie, že ich považuje za právne záväzné, čo nemôže zakladať tak podstatnú skutočnosť, akou je dohoda o voľbe rozhodného práva, nakoľko takýto prejav vôle musí byť jasný, určitý a úplne zrozumiteľný tak, aby nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ si zmluvne dohodol aplikáciu iného právneho poriadku, než je v danom prípade právny poriadok Slovenskej republiky.

4.6. V súlade s vyššie uvedeným záverom Súdneho dvora Európskej únie súd zastáva názor, že predmetné znenie vo všeobecných podmienkach uvádza žalovaného do omylu, pretože formulácia ustanovenia bodu 04 predmetných zmluvných podmienok je nastavená tak, že na právny vzťah sa bude vzťahovať právo Českej republiky, ale nijakým spôsobom žalovaného nepoučili, že ochranu mu poskytnutú aj imperatívne normy právneho poriadku Slovenskej republiky, kde má svoje bydlisko. Ustanovenie, ktoré treba považovať za také, od ktorých sa nemožno odchyliť sú aj ustanovenia § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých nesmú spotrebiteľské zmluvy obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené má súd prvej inštancie zato, že je potrebné posudzovať zmluvný vzťah podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, podľa ktorého zmluvy nesmú obsahovať ustanovenie, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V danom prípade žalobca nepreukázal, žeby voľba práva bola predmetom predzmluvného jednanja medzi stranami sporu, teda voľba práva nebola individuálne dojednaná.

4.7. Navyiac súdu prvej inštancie je známy právoplatný rozsudok OS Bardejov sp. zn. 2Csp/106/2019-26 zo dňa 27.02.2020, ktorý rozhodol, že:

„I. Súd u r č u j e, že dojednanie v Smlouvě o úvěru č. XXXXXX zo dňa 19.05.2017, uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom o tom, že zmluva sa uzatvára podľa „zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (ďalej jen „Občanský zákoník“), a zákona číslo 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů (ďalej jen „ZSÚ“), j e n e p l a t n é.“

4.8. Predmetné dojednanie je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je neplatné a žalobca je povinný sa jeho používania zdržať.

4.9. Súd tak dospel k záveru o potrebe použitia slovenského práva.

5. Pokiaľ teda ide o rozhodné právo normujúce právny vzťah strán sporu, súd uvádza:

Podľa § 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere - na účely tohto zákona sa rozumie iným veriteľom právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm.f) a l), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r); za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu, ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska,

Podľa § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere - Ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, a to v závislosti od udeleného povolenia v tomto rozsahu: a) bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20a alebo b) v obmedzenom rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20b.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere o udelení povolenia rozhoduje Národná banka Slovenska na základe písomnej žiadosti o udelenie povolenia (ďalej len "žiadosť o povolenie"). Žiadosť o povolenie predkladá žiadateľ, ktorý chce poskytovať spotrebiteľské úvery (ďalej len "žiadateľ"). Žiadosť o zmenu povolenia predkladá žiadateľ, ktorý je veriteľom. Na konanie o udelení povolenia alebo o zmene povolenia sa vzťahuje osobitný predpis, ak odseky 3 a 8 neustanovujú inak.

Podľa § 24 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska.

6. Súd prvej inštancie ďalej dospel k záveru, že predmetná zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom. Pretože išlo o krátkodobú pôžičku s lehotou splatnosti 28 dní, nejde teda o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z., ale ide o úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Pretože v zmluve neboli dohodnuté úroky, tak nejde o splnenie náležitosti zmluvy o úvere. Hoci nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ide stále o spotrebiteľskú zmluvu, čo nebolo ani medzi zmluvnými stranami sporné. Aj napriek tomu, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale ide o inú pôžičku poskytovanú spotrebiteľom je potrebné rešpektovať zákonom vymenované ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z.

V ustanovení § 24 ods. 2 predmetného zákona je uvedená podmienka, že na poskytovanie iných úverov a pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom je potrebné povolenie Národnej banky Slovenska.

V ustanovení § 24b ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je zakotvený zákaz pre kohokoľvek poskytovať iné úvery a pôžičky bez povolenia Národnej banky Slovenska alebo nad rozsah povolenia, a zároveň v ustanovení §11 predmetného zákona takúto zmluvu, ktorá bola uzavretá so subjektom, ktorý poskytoval pôžičky a iné úvery bez povolenia Národnej banky Slovenska sankcionuje takúto zmluvu neplatnosťou. Tieto ustanovenia sú takého charakteru, že aj v prípade keby bola voľba práva platná, tak od týchto ustanovení sa nemožno odkloniť, pretože poskytujú ochranu spotrebiteľovi, ktorej ho nemožno zbaviť. Žalobca je zapísaný ako podnikateľský subjekt v príslušnom registri v Českej republike a na území Slovenskej republiky poskytuje žalobca pôžičky bez povolenia Národnej banky Slovenska, žalobca nefiguruje v zozname veriteľov. Dokonca Národná banka Slovenska vydala upozornenie z 9.8.2018, ktorým spotrebiteľov upozornila, že žalobca je subjekt, poskytujúci pôžičky a úvery bez povolenia Národnej banky Slovenska.

Skutočnosť, že žalobca poskytoval úvery bez povolenia, bola už konštatovaná v rozhodnutiach Krajského súdu Nitra sp.zn. 12Co/193/2018 zo dňa 4.9.2020 a sp.zn. 25CoCsp/2/2020 zo dňa 16.12.2020, v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17CoCsp/4/2022 zo dňa 27.09.2022 a sp.zn. 20CoCsp/46/2020 zo dňa 25. 05. 2021, ako aj v rozhodnutí Krajského súdu Bratislava sp.zn. 9CoCsp/41/2022 zo dňa 09.02.2023, v ktorých vyjadrenie žalobcu, ktorý poukazoval na skutočnosť, že je zapísaný v zozname subjektov finančného trhu vedeného Českou národní bankou a je oprávnený poskytovať úvery na základe licencie České národní banky, sudy považovali z hľadiska uplatneného nároku za bezvýznamné, keďže poskytovať spotrebiteľské úvery na území Slovenskej republiky môžu len subjekty s povolením udeleným Národnou bankou Slovenska. Keďže žalobca nedisponoval povolením Národnej banky Slovenskej republiky, uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území Slovenskej republiky znamenalo konanie v rozpore so zákonom a na základe toho založené záväzkové vzťahy sú neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením ZoSÚ.

6.1. Súd prvej inštancie teda uvádza, že predmetná zmluva je neplatná, pretože bola uzavretá v rozpore so zákonom. K uvedeným záverom o neplatnosti zmluvy uvedeného typu a aplikácii slovenského práva ako rozhodného práva, už zaujali stanovisko aj sudy v Slovenskej republike.

7. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 54a OZ premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

Podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. (2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

8. Na základe vyššie uvedeného má súd prvej inštancie za to, že vzťah strán sporu treba posúdiť podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení, keďže v zmysle § 451 ods.2 OZ je bezdôvodným obohatením aj plnenie získané z neplatného právneho úkonu. Otázka premlčania plnenia z neplatného právneho úkonu je upravená vyššie citovaným § 107 OZ a keďže ide o bezdôvodné obohatenie zo vzťahu, ktorý by v prípade svojej platnosti bol spotrebiteľským zmluvným vzťahom, je potrebné aplikovať aj § 54a OZ. Vzhľadom na neplatnosť úverovej zmluvy je v tomto prípade treba vychádzať z toho, že

subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr než objektívna premlčacia doba. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Rozhoduje skutočná, a nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v ust. § 107 ods. 1. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, a to tak trojročnej, ako aj desaťročnej v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo.

8.1. V danom prípade žalobca v žalobe síce neuviedol, kedy presne žalovanej poskytol peňažné prostriedky, zmluva však bola uzavretá dňa 18.05.2022, možno teda dôvodne usudzovať, že žalobca poskytol žalovanému úver v uvedený deň, pričom splatnosť úveru bola dňa 15.06.2022. Už v tomto čase muselo byť zrejme žalobcovi (aj to aj vzhľadom na rozsudky voči nemu vydané), ktorý v rozpore so zákonom na území Slovenskej republiky poskytoval úvery bez povolenia na činnosť od Národnej banky Slovenska, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu. Subjektívna dvojročná lehota žalobcu na uplatnenie bezdôvodného obohatenia tak uplynula dňa 18.05.2024. Nakoľko žalobca podal žalobu na súde až dňa 13.05.2025, urobil tak po uplynutí premlčacej doby a preto bolo potrebné žalobu zamietnuť (obdobne aj KS v PO sp. zn. 22CoCsp/31/2023).

9. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

9.1. V konaní bola úspešná žalovaná, ktorej však žiadne trovy konania nevznikli, preto jej súd nárok na ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.